

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 88/2014-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika prerokoval prijatú sťažnosť J. K., zastúpeného advokátkou Mgr. Marcelou Grancovou, Advokátska kancelária, Kováčska 28, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I o návrhu na zastavenie exekúcie v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1352/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I o návrhu na zastavenie exekúcie v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1352/2009 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1352/2009 konal bez zbytočných prietáhov.

3. J. K. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. J. K. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov), ktorú je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne advokátky Mgr. Marcely Grancovej, Advokátska kancelária, Kováčska 28, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 88/2014-14 z 30. januára 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Marcelou Grancovou, Advokátska kancelária, Kováčska 28, Košice (ďalej len „právna zástupkyňa sťažovateľa“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) o návrhu na zastavenie exekúcie v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1352/2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdnej exekútorke JUDr. Márii Hlavňovej, Exekútorský úrad, Pribinova 8, Košice (ďalej len „súdna exekútorka“), 17. júna 2009 sa v tom čase ešte maloletá M. K. (ďalej len „oprávnená“), zastúpená matkou M. K., na základe právoplatného a vykonateľného

rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7 CoP 180/2006-116 z 18. apríla 2007 (exekučný titul, pozn.) domáhala proti sťažovateľovi (povinnému) vymoženia dlžného, ako aj bežného výživného. Tento návrh na vykonanie exekúcie bol súdnou exekútorkou zaevidovaný pod sp. zn. EX 750/2009.

V danej exekučnej veci od doručenia žiadosti súdnej exekútorky okresnému súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorej okresný súd aj vyhovel, je konanie na okresnom súde vedené pod sp. zn. 37Er 1352/2009.

Sťažovateľ však podaním z 22. novembra 2011 navrhol, aby okresný súd toto exekučné konanie, resp. túto exekúciu, zastavil.

Napriek tomu, že sťažovateľ návrh na zastavenie exekúcie doručil okresnému súdu ešte 22. novembra 2011, pričom 14. novembra 2012 podal v zmysle ustanovení § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov aj sťažnosť na prietahy predsedovi okresného súdu, okresný súd o návrhu na zastavenie exekúcie ani do podania tejto sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, t. j. do 7. júna 2013, nerozhodol.

Právna zástupkyňa sťažovateľa porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote odôvodňuje okrem iného takto:

«... v konaní vedenom... pod sp. zn. 37Er 1352/09... dochádza k zbytočným prietahom spôsobeným tak nečinnosťou súdu, ako aj neefektívnou činnosťou súdu...

Sťažovateľ poukazuje na to, že od podania návrhu na zastavenie exekúcie uplynula doba 1 roka a bezmála 7 mesiacov. V priebehu týchto 19 mesiacov sťažovateľ predkladal súdu potvrdenia o splácaní výživného.

Sťažovateľ poukazoval v návrhu na skutočnosť, že dlžné výživné uhradil v novembri 2011 vkladom hotovosti na bankový účet oprávnenej a exekúcia trvá už len na výživné bežné. Zároveň preukazoval predkladaním listinných dôkazov preukazujúcich platby bežného výživného, že napriek trvaniu exekúcie, uhradza sťažovateľ bežné výživné každý

mesiac vkladom hotovosti priamo na bankový účet oprávnenej, tzn. výživné nie je exekútorom vymáhané.

Sťažovateľ poukazoval aj na to, že medzičasom došlo ešte k zníženiu bežného výživného avšak existencia exekučného záložného práva k nehnuteľnosti mu znemožňuje výhodnejšie prefinancovať jeho úver.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je sťažovateľ presvedčený, že svojím konaním nijak neprispel k prieťahom v tomto konaní.

Sťažovateľ sa domnieva, že jediným úkonom súdu v tomto konaní bolo doručovanie jeho návrhu na zastavenie exekučného konania po uplynutí jedného roka od jeho podania, a aj to až po ním podanej sťažnosti na prieťahy v konaní.

V oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti vo veci sp. zn. 37Er 1352/2009 zo dňa 05. 12. 2012... (predseda okresného súdu, pozn.) okrem iného uvádza: „... zistil som, že súd o Vašom návrhu na zastavenie exekúcie od 22. 11. 2011 až doposiaľ nerozhodol. Aj napriek značnej pracovnej zaťaženosti súdu túto lehotu nepovažujem za primeranú, a preto Vašu sťažnosť hodnotím ako dôvodnú.“

Napriek tomu, že bola sťažnosť sťažovateľa vyhodnotená ako dôvodná v decembri 2012 nebolo o jeho návrhu na zastavenie exekučného konania rozhodnuté, ani po uplynutí ďalších 6 mesiacov.

U sťažovateľa pretrváva stav právnej neistoty, pričom úkony súdu nenasvedčujú tomu, že sa tento stav právne neistoty v najbližšom čase skončí...

Sťažovateľ považuje za primerané, aby mu v tejto veci bolo priznané finančné zadosťučinenie.

Domnieva sa, že doba, ktorá uplynula od podania návrhu je neprimerane dlhá a ničím neospravedliteľná a nezdôvodniteľná. Poukazuje aj na to, že napriek upozorneniu predsedu okresného súdu zo dňa 05. 12. 2012 a uložení povinnosti urýchlene a bez prieťahov vo veci ďalej konať, nedošlo ani po uplynutí ďalších 6 mesiacov k skončeniu právnej neistoty sťažovateľa.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa

- na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a

- právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru,

bolo postupom Okresného súdu Košice I vo veci sp. zn. 37Er 1352/09 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd Košice I konal vo veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 37Er 1352/09 bez prietáhov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 2.000 EUR, ktoré je odporca povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

2. Ústavný súd požiadal obidvoch účastníkov konania, aby sa vyjadrili k veci a tiež aj k tomu, či súhlasia s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

2.1 Predseda okresného súdu sa na výzvu ústavného súdu z 3. februára 2014 vyjadril listom č. Spr. 94/11 doručeným ústavnému súdu 26. februára 2014, v ktorom nad rámec prehľadu procesných úkonov okresného súdu a účastníkov vykonaných v danej veci, počnúc od 22. novembra 2011, t. j. odo dňa, kedy bol okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie doručený, uviedol, že *„Aj keď na rozhodnutie o návrhu na zastavenie exekúcie zákon neurčuje lehotu, doba dvoch rokov, ktorá uplynula od doručenia návrhu na zastavenie exekúcie do vydania rozhodnutia, ktorým súd návrhu nevyhovel, nezodpovedá požiadavke na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.“*

Zároveň ústavnému súdu oznámil: *„Súhlasím, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“*

2.2 Na uvedený list – vyjadrenie okresného súdu – reagovala právna zástupkyňa sťažovateľa podaním (vyjadrením) doručeným ústavnému súdu 4. apríla 2014, v ktorom uviedla, že *„Stanovisko Odporcu podľa názoru sťažovateľa nič nemení na skutočnosti, že*

o návrhu na zastavenie exekúcie, Odporca rozhodol po 2 rokoch od podania návrhu na zastavenie exekúcie, ktorá lehota nie je ničím ospravedlniteľná. Sťažovateľ poukazuje opäť na skutočnosť, že ním podaný návrh bol oprávnenej doručovaný prvýkrát až po uplynutí 1 roka a ďalší bezmála rok Odporca doručoval návrh oprávnenej.

Sťažovateľ poukazuje na to, že ako uvádza Odporca vo svojom vyjadrení, podal odvolanie proti uzneseniu zo dňa 11. 11. 2013, ktorým Odporca po 2 rokoch rozhodol o návrhu na zastavenie exekúcie, avšak ide o odvolanie proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktoré môže zmeniť sudca pokiaľ odvolaniu v celom rozsahu vyhovie, pričom k 26. 02. 2014 (tzn. ku dňu podania vyjadrenia Odporcu) ešte o podanom odvolaní sudca nerozhodol. U sťažovateľa naďalej pretrváva stav právnej neistoty.“

Okrem vyčíslenia trov právneho zastúpenia sťažovateľa v celkovej sume 275,94 €, ústavnému súdu oznámila: „... súhlasím s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania v tejto veci.“

3. Ústavný súd tak podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

4. Sťažnosť sťažovateľa v tejto veci, v ktorej bol sudcom spravodajcom pôvodne sudca Juraj Horváth, prijal 30. januára 2014 na ďalšie konanie II. senát ústavného súdu. V zmysle ustanovení Dodatku č. 1 k rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. 3. 2014 – 28. 2. 2015 (ďalej len „dodatok k rozvrhu práce“) boli veci predtým

pridelené bývalým sudcom ústavného súdu Jánovi Auxtovi, Jurajovi Horváthovi a Jánovi Lubymu (ktorým skončilo funkčné obdobie) ako sudcom spravodajcom, a ktoré neboli do 4. júla 2014 skončené prijatím konečného rozhodnutia pléna ústavného súdu alebo príslušného senátu ústavného súdu, prípadne odložením podania podľa § 23a zákona o ústavnom súde, prerozdelené. S účinnosťou od 14. júla 2014 bola jedna tretina nanovo pridelená sudkyňi ústavného súdu Jane Baricovej, ktorá sa v súlade s rozvrhom práce stala členkou III. senátu, a veci, v ktorých je sudkyňou spravodajkyňou Jana Baricová, prerokúva III. senát ústavného súdu. Z tohto dôvodu túto vec prerokoval a vo veci samej rozhodol III. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Zo sťažnosti, z jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd, čo do postupu o návrhu na zastavenie exekúcie, zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 37 Er 1352/2009:

- 22. november 2011 – sťažovateľ (povinný) podal na okresnom súde spolu s prílohami návrh na zastavenie exekúcie,

- 13. december 2011 – okresnému súde bolo prostredníctvom súdnej exekútoriky doručené oznámenie sťažovateľa „... o uhradení pohľadávky...“ z 29. novembra 2011 ako aj podanie oprávnenej označené ako „*Oznam a žiadosť o informáciu*“ z 8. decembra 2011,

- 29. december 2011 – sťažovateľ doplnil návrh na zastavenie exekúcie predložením ďalších dokladov o plnení si svojej vyživovacej povinnosti (o zaplatení bežného výživného za mesiac december 2011, pozn.),

- 23. máj 2012 – sťažovateľ opäť doplnil návrh na zastavenie exekúcie predložením ďalších dokladov o plnení si svojej vyživovacej povinnosti (za obdobie od januára do mája 2012, pozn.),

- 5. jún 2012 – sťažovateľ oznámil okresnému súde, že právoplatným rozsudkom sp. zn. 8 T 6/2011 zo 16. decembra 2011 bol oslobodený spod obžaloby pre prečin zanedbania povinnej výživy voči oprávnenej, pretože trestnosť činu zanikla,

- 22. október 2012 – sťažovateľ oznámil okresnému súde, že rozsudkom č. k. 22 P 185/2008-284 z 10. augusta 2012 vykonateľným od 3. októbra 2012 došlo k zníženiu

výživného pre oprávnenú, a tým súčasne k zmene pôvodného exekučného titulu, pričom v prílohe svojho podania predložil ďalšie doklady o plnení si svojej vyživovacej povinnosti (za obdobie od júna až októbra 2012, pozn.),

- 27. november 2012 – okresný súd vyzval oprávnenú (už plnoletú, pozn.), aby sa k návrhu na zastavenie exekúcie vyjadrila, zásielka adresovaná oprávnenej na adresu: ... však bola okresnému súdu 20. decembra 2012 vrátená späť podľa správy poštového podniku ako neprevzatá v odbernej lehote,

- 8. február 2013 – okresný súd požiadal o doručenie výzvy z 27. novembra 2012 oprávnenej Obvodné oddelenie Policajného zboru Košice-Staré Mesto (ďalej len „OO PZ Košice-Staré Mesto“),

- 28. február 2013 – sťažovateľ v prílohe svojho podania okresnému súdu predložil ďalšie doklady o plnení si svojej vyživovacej povinnosti (za obdobie od novembra 2012 až do februára 2013, pozn.), pričom opätovne žiadal o zastavenie exekúcie,

- 13. marec 2013 – okresnému súdu bola doručená správa OO PZ Košice-Staré Mesto, podľa ktorej ani po viacerých pokusoch sa oprávnenej na adresu: ..., nepodarilo výzvu (zásielku) doručiť,

- 6. máj 2013 – sťažovateľ okresnému súdu predložil ďalšie doklady o plnení si svojej vyživovacej povinnosti (za obdobie od marca až do apríla 2013, pozn.),

- 7. máj 2013 – okresný súd opakovane vyzval oprávnenú, aby sa vyjadrila k návrhu na zastavenie exekúcie vrátane ostatných podaní sťažovateľa (oprávnená, resp. jej splnomocnenkyňa, si výzvu prevzala na adrese: ..., 25. mája 2013, pozn.),

- 3. jún 2013 – okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie oprávnenej k návrhu na zastavenie exekúcie (v záhlaví jej vyjadrenia, ako aj na poštovej obálke je uvedená adresa: ..., pozn.),

- 11. november 2013 – okresný súd uznesením č. k. 37 Er 1352/2009-271 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol tak, že „*Návrhu povinného na zastavenie exekučného konania zo dňa 23. 9. 2011 nevyhovuje.*“

- 29. november 2013 – okresnému súdu bolo doručené podanie sťažovateľa, ktorým proti uzneseniu z 11. novembra 2013 podal riadny opravný prostriedok – odvolanie,

- 28. máj 2014 – okresný súd zaslal odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č. k. 37 Er 1352/2009-271 z 11. novembra 2013 oprávnenej a súdnej exekútorke na vyjadrenie,

- 11. jún 2014 – súdna exekútorka sa vyjadrila k odvolaniu sťažovateľa,

- 1. júl 2014 – oprávnená sa vyjadrila k odvolaniu sťažovateľa.

Ani do času rozhodovania ústavného súdu nebolo o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 11. novembra 2013 rozhodnuté, a teda vec sťažovateľa stále nie je právoplatne skončená.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1352/2009 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet (povahu) veci v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium „zložitnosť veci“, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by zakladala faktickú alebo právnu zložitnosť pre postup okresného súdu o návrhu

na zastavenie exekúcie odôvodňujúcu jeho časové trvanie v rozsahu 2 rokov a 8 mesiacov (od podania návrhu na zastavenie exekúcie až dosiaľ, pozn.).

2. Ani pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadne na jeho ťarchu pričítateľné relevantné skutočnosti, ktoré by okresnému súdu bránili postupovať o návrhu na zastavenie exekúcie plynulo a bez prieťahov. Práve naopak, sťažovateľ v priebehu konania svoj návrh na zastavenie exekúcie vždy sám priebežne dopĺňal (celkom 5-krát, pozn.) o listinné dôkazy preukazujúce plnenie si vyživovacej povinnosti za medzičasom uplynulé obdobia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal aj postupom okresného súdu a v tejto súvislosti prihliadol aj na § 100 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „OSP“), podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ústavný súd zistil, že postup okresného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1352/2009 sa nevyznačoval plynulým a efektívnym postupom. V prvom rade treba na ťarchu okresného súdu pričítať zbytočné prieťahy spôsobené jeho nečinnosťou v období od 22. novembra 2011, keď bol návrh na zastavenie exekúcie podaný, do 27. novembra 2012, keď okresný súd (1. krát) vyzval oprávnenú, aby sa k tomuto návrhu vyjadrila, predstavujúce viac ako 1 rok. Okresný súd nepostupoval dostatočne efektívne ani potom, čo zásielka s výzvou z 27. novembra 2012 adresovaná oprávnenej na adresu: ..., mu bola 20. decembra 2012 poštovým podnikom vrátená späť ako neprevzatá a aj následný pokus o jej doručenie prostredníctvom OO PZ Košice-Staré Mesto na túto adresu bol márnym, okresný súd výzvu z 27. novembra 2012, resp. už zo 7. mája 2013 s identickým obsahom bez ďalšieho opäť zaslal iba na adresu... Aj keď výzvu na vyjadrenie sa k návrhu na zastavenie exekúcie na tejto adrese napokon 25. mája 2013 prevzala oprávnenou na preberanie doporučených poštových zásielok splnomocnená osoba, to však nič nemení na tom, že okresný súd doručenie výzvy takpovediac prenechal náhode.

Podľa názoru ústavného súdu za neprimeranú lehotu treba považovať aj obdobie od 3. júna 2013, keď bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie oprávnenej k návrhu na zastavenie exekúcie, do 11. novembra 2013, keď okresný súd vyšším súdnym úradníkom rozhodol tak, že tento návrh ako nedôvodný zamietol, predstavujúce viac ako päť mesiacov.

Napriek tomu, že v zmysle ustanovenia § 374 ods. 4 druhej vety OSP odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal (vyšší) súdny úradník, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa, a ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu, podľa zistenia ústavného súdu o odvolaní sťažovateľa z 29. novembra 2013 proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom z 11. novembra 2013 dosiaľ nebolo rozhodnuté ani zákonným sudcom a vec nebola predložená ani odvolaciemu súdu. A teda za zbytočný priet'ah spôsobený nečinnosťou okresného súdu treba považovať aj obdobie od 29. novembra 2013 až dosiaľ predstavujúce ďalších takmer osem mesiacov.

Vzhľadom najmä na zistený rozsah zbytočných priet'ahov v postupe okresného súdu, o ktoré sa sťažovateľ žiadnym spôsobom nepričinil, ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1352/2009 došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Keďže v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 37 Er 1352/2009 o odvolaní sťažovateľa z 29. novembra 2013 proti uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom z 11. novembra 2013, ktorým bol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietnutý, dosiaľ nebolo rozhodnuté ani zákonným sudcom a vec nebola predložená ani odvolaciemu súdu, ústavný súd dospel k záveru, že právna neistota sťažovateľa nebola odstránená, a preto považoval za potrebné prikázať okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov [§ 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na zistený rozsah zbytočných prietáhov v postupe okresného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie, k čomu sťažovateľ žiadnym relevantným spôsobom neprispel, považuje za primerané v sume 1 000 €, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade okresný súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si podaním (vyjadrením) zo 4. apríla 2014 uplatnila nárok na ich náhradu v sume 275,94 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2013 je 130,16 € a hodnota režijného paušálu je 7,81 €.

S poukazom na výsledok konania sťažovateľovi vznikol nárok na úhradu trov konania z titulu odmeny za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2013 (prevzatie a príprava zastúpenia, vypracovanie sťažnosti) v sume 260,32 € a režijného paušálu za tieto 2 úkony právnej služby v sume 15,62 €, a teda sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov v celkovej sume 275,94 €.

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,94 €, ktorú je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014